

STONE KOSEM:

Solnčarjev Remigij in jež.

redi blestečega junija so pričeli pri Solnčarju — kakor tudi marsikje drugod — s košnjo. Zarana že so vsako jutro vriskali in ukali na travnikih kosci. Naj je šel človek koderkoli, od povsod je opojno dišalo po sušečem senju. Ta prijetni, zamamljivi vonj je z vetrom vred prihajal od pokošenih travnikov skozi odprta okna v sobe ter se mešal z vonjem cvetočih rož. In zvečer, ko je ležalo seno v kopice spravljeno širom travnikov ter se je lesketalo nad zemljo zvezdnato nebo, je postal

tisti opojni vonj po senju tako sladak in vabljuv, da bi se bil človek najrajši zleknil vrhu kopice v seno, gledal v zvezde nad seboj ter poslušal cvrčanje murnov okrog sebe.

Na tak lep večer je ležal Solnčarjev Remigij zunaj pod milim nebom v senju zadaj za hlevom. Zvezde so sijale čarobno, v travi so se oglašali čirički, po poti skozi vas pa so prepevali fantje. Remigij je strmel nekaj časa v migljajoče zvezde na nebu, potem pa se je zagledal v temne sence, ki so od kopic po travnikih razpotegnjene segale do smrečja za hišo.

V smrečju se je hipoma oglasil z otožnimi, polnimi žvižgi kos. Remigij je z veseljem poslušnil. Še enkrat se je pretegnil na mehkiem senju, nato pa se je skobacal s kopice, zavil po stezi mimo hiše in krenil navkreber proti smrečju.

»Vedno bi hodil poslušat tega kosa . . .« je premišljal Remigij. »Tako lepo žvižga vsak večer, a danes, se mi zdi, še mnogo lepše nego po navadi . . .«

V vrhovih smrek je pošumevala lahna večerna sapa. Mimo Remigija je zletela v bližnji grm taščica in zacvrlikala s svojim sladkim glasom. Kos, čepeč na vršičku smreke, je pel dalje, in njegovi žvižgi so doneli svečano skozi smrečje v toplo dihajoč mrak.

Remigij je sedel pod nizko jelko. Še nikdar mu ni žvižgal in pel kos tako po volji kakor ta večer. In koliko drugih glasov je še šepetalo v smrečju! V gošči je žgoel slavec. In to njegovo žgolenje se je razlivalo med drevjem tako blagodejno, kakor da bi bil krožil pod vejami neviden angel in pel uspavanko. Oživel je bil gozd z mrakom vred; vsaka bilka, vsak list, vsaka veja, vsak grmiček — vse je skrivnostno šelestelo, s tem šelestenjem pa so se spajali komaj slišni glasovi pogozdnih pevcev in pevk.

Posvetil je mesec in zakotalil po smrečju svoje mamečobebe zvitke, ki so se naposled drug za drugim poobesili na veje. Remigiju so se zdeli ti okrogli zvitki kakor veliki srebrni tolarji. Kako se ti tolarji leskečejo in kako bingljajo z vej! Hej, pa kaj je to? Tisti svetli tolarji se trkljajo z vej na tla, na grmičje in na mah in rišejo skozi goščo bleščeče kolobarje. In kolobarji se sučejo po gošči ter plešejo pod smrekami. — Vse živo je zdaj v gošči; iz vsakega grmička se vije zlat plamenček, vsaka veja škropi iz sebe prelestne, šumeče žarke, vsak list je kakor dragocen biser, in vsaka bilka kakor najžlahtnejši jazminov cvet...

Pa kaj je zopet to? Zlatocvetoči krogi se vrtijo pred Remigijem skozi goščo, a v enem krogu nekaj šumi, tako čudno šumi. Še enkrat zašumi prav močno, potem pa se iz kroga izmota — kdo bi si bil mislil — jež!

Tistikrat bi bili morali videti in slišati Remigija, kako je poskočil in zavriskal: »Jež, jež! O, ježek . . . zdaj si pa moj!«

Pa vendar ni bil takoj njegov navihani ježek! Da bi Remigiju ušel, si je izmislil navihanec to-le: zvil se je v kepo, našopiril bodice in se potrkľjal tako kakor velika kostanjeva ježica po bregu navzdol. Ali vse skupaj ni nič pomagalo. Brega je bilo hitro konec, z njim je bilo pa tudi konec trkljanja. Mirno je obležala na stezi — živa, bodeča kepa, Remigij je pa nehal teči, se naglo sklonil in zajel to kepo v svoj klobuk.

Doma so že večerjali, ko je stopil Remigij v sobo z veselim nasmeškom okrog usten, stiskaje pod pazduho nabasani klobuk.

»Majhnega pujska sem vam prinesel iz hoste, mama! . . .« se je posmejal šegavo in iztresel iz klobuka ježa na tla.

Jež na tleh se je razpotegnil. Najprvo je pokukal izpod bodic rilček, nato so se pokazale še noge in repek.

»Hijó-o-o, ježek, hijó-ó-o — hop!« ga je priganjal Remigij. »Stopi, poskoči, da bomo lažje jedli pečeno kašo . . . Če boš priden, jo boš tudi ti dobil skledico . . .«

Sedeli so za mizo, gledali čudnega gosta na tleh in se smejali. Zajemaje z veliko nerodno žlico kašo iz sklede, se je Remigij zdajpazdaj zopet oglasil: »Ej, ježek, nikar zadremati! Ne boš zaslužil kaše, če boš zaspan . . . Hijó-o-o!«

Jež se je navsezadnje vendarle dal pogovoriti. Pričel je stopati proti klopi za pečjo; a tam je bilo preveč svetlobe, in te je bil še premalo vajen; urno se je obrnil in odtropotal v senco pod mizo. Pa preveč zavedljiva je bila svetloba, ki je v širokih tokih lila širom sobe izpod zelenega senčnika nad svetilnico. Stekel je nazaj proti peči in tropotal od klopi do klopi. Zdaj se je prikazal sredi sobe, oblit z lučjo, zdaj zopet se je skrila v senco.

»Trop, trop! Trop, trop!«

Tropotalo je pod mizo, pod stoli in pod klopni. Nato hipoma tišina; mali tekač se je za hip ustavil in pohrustal ščurka, ki se je bil priplazil iz špranje kraj peči. Potem pa zopet tekanje iz kota v kot.

»Glej ga no rogača, kako ti to skače!« se je zahotel hlapec veselo in si zavihal svoje košate brke. »Hujši je od našega konja, kadar ga jaham zvečer k potoku napajat! . . .«

»Ne smeš se jeziti nanj, Matija!« se je zavzel za ježa Remigij, in njegov pogled se je boječ zagugal na hlapčevih brkah. »Je že priden ta jež. Jaz sem ga dobil; moj je! Kajne, da si priden, ježek?«

A jež je malo poslušal, tembolj pa je dirjal križem sobe in hrustal iz obpečne špranje plazeče se ščurke.

»Trop, trop! Trop, trop!« —

Povečerjali so, a jež se še ni utrudil. Neumorno je tekal od peči proti mizi, izpod mize pod stole in zopet nazaj.

Družina je odšla k počitku. Ko si je tudi oče sezul svoje visoke škornje in s kimačo glavo izginil v čumnato, je vzela mati svetilnico iz sobe s seboj v kuhinjo, kjer je pomivala prazne skleda in bdela potem pri lupljenju krompirja in raznih drugih delih še pozno v noč.

Remigija, zleknjenega na njegovem navadnem ležišču na klopi za mizo, je pa ježevo tropotanje zasedovalo še v spanju in ga obiskalo v sanjah. Sanjalo se mu je, da jezdi po neizmerni, z bronom potlakani planjavi. Nad njim našopirjeni rdeči oblaki, podobni ogromnim cvetovom vrtnic, se gnatejo v dehteče šopke; on, Remigij, pa jezdi pod temi razkošnimi šopki vedno dalje — kakor da bi jezdit skozi sama sveta nebesa. Jezdi, jezdi — koga jezdi? Lepega žametnega konja! Pa ne, ne — saj ni to konj . . . konj nima tako dolgih, trdih in pokonci štrlečih dlak, nima tako telebasta okroglega trupa, ne tako trščatih nog in ne rilca . . . Ježa — velikana, podkovanega s srebrnimi podkvami, jezdi Remigij, sedi zadovoljno v sedlu in drži za vajeti in za bič . . . jež pa dirja, dirja . . . Iz daljave šumijo valovi temne reke . . . tja jezdi Remigij svojega ježa napajat . . .

Vesel in srečen je Remigij, oči se mu leskečejo, in lica ima napeta od smeha, da se mu bliskajo izmed usten beli zobje. Vriskaje zavilhti po

zraku bič, zamahne z njim po rožnatih oblakih in si odseka iz njih šopek vrtnic. To je šopek — hohoj! — res nekaj vreden! Remigij si ga zatakne za klobuk in se vzravna ponosno v sedlu. Ju-ju-huhu-u! . . . Z napihnje-nimi, rdečimi lici uka Remigij v zlato daljavo, jež pa dirja vedno dalje proti šumeči reki, in z bronaste planjave zvené udarci podkev:

»Trop, trop! Trop, trop!«

Mati in Milček.

Mati:

Ne, ne, vse ne pomaga nič: Pač nimam take jaz stvari,
Naš Milček drzen je tatič! da se je on ne polasti;
Povem vam, dobri vi ljudje: privije se mi mil in ljub
Iz prs ukral mi je — srcé! ter z ust ukrade mi — poljub!

Milček:

Ne čudi, mama, se takó,
takisto da ravnam s tebo:
največji ti si moj zaklad,
imam te neizrečno rad! . . .

Janko Leban.

Prelesna
lišica

